

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Ὅμορφοι οἱ δρόμοι οἱ πολυσύχναστοι
τὴν ἀνοιξὴ ἢ τὸ καλοκαίρι,
ποῦ μᾶς τραβοῦν στῆς πολιτείας ἀνάμεσα
τ' ἀγαπημένα μέρη.

Κόσμος ὥρατος περνᾶει κι ἀνάνερος :
κάποιο κορμί, κάποιο φτερό, κάποια κορδέλλα
καὶ προσωπάκια, ποῦ θαρρεῖς ἐστάθηκαν
τοῦ Γκρέζ ἢ τοῦ Βάν Ντάιχ μοντέλλα.

Κι δλα μαζί σὰν ἤσκιοι στὸ πανί
κάποιου στημένου κινηματογράφου
γελοῦν, γλυστροῦν, λυγίζου, χάνονται,
σάμπως στὴν ἄδυσσο ἐνὸς τάφου.

Ὡς τόσο, τὰ πλατεῖα προγράμματα
μὲ τοὺς ἐφήμερους Πιερρότους καὶ τὰ σκίτσα,
ποῦ διαφημίζουν τὶς χαρές, ἢ κι ἄσεμνους
πόθους ξυπνοῦν στ' ἀνίδια τὰ κορίτσα,

μᾶς σταματοῦν τὸ βῆμα τὸ ἄσκοπο
γιὰ νὰ μᾶς ποῦν μὲ τὴν κοινὴ τους γλώσσα
γιὰ μάταιες δόξες, πρόσκαιρες χαρές,
ἢ θλίψεις κι ἄλλα πῶσα! . . .

Κι δταν βροχοῦλα ἀρχίζει χειμωνιάτικη
ἀπ' τὰ βαρεῖὰ τὰ σύγνεφα νὰ πέφτῃ,
τρέμουε κ' οἱ γραμμὲς στὸν ἄσφαλτο,
σὰν ἤσκιοι σὲ θαμπὸ καθρέφτη.

Τῶν δέντρων οἱ κορμοί, τὰ ξέφυλλα
κλαδιά, τῶν φαναριῶν οἱ στύλοι
σὰν κιάρο - σκοῦρο γράφονται
μὲς στὸ θολὸ τὸ δειλί.

Καὶ μόνο πίσω ἀπ' τὴς κρυστάλλινες
τῶν λουλουδιῶν βιτρίνες
κερένια, βελουδένια, ἀνέγγιχτα
κάτω ἀπὸ ρόδινες ἀχτίνες,

τ' ἀνθία βουβὰ κι ἀσάλευτα,
σὰ μαγεμένα ἀπὸ τὴ Μοῖρα,
στέκουν, — ψυχρὲς ἀνέγγιχτες
στοῦ κόσμου τὴν πλημμύρα.

Φλεβάρης 1923.

ΛΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ ΔΑΦΝΗ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Θρασομανοῦν φουσκοδεντριῆς στὸν κῆπο.
Γλυκὸς ἀγέρας, μέλι διαλυτό.
Κι ὅλα ἀνοιξη γιορτάζουν καὶ γὼ λείπω. —
Φριχτό!

Βάστα κορμί μου, βάστα, μὴ λὲς τ' ὄχι
κι ὁ ἄντρας θὲ νᾶρτη νά σ' ἀγκαλιαστῆ.
Ξέχνα τὴ λάγνα πύρα. ὦ; πρωτοβρόχι
Θᾶρτῆ.

Ὑφαίνω καὶ ξεῦφαίνω κάθε μῆνα.
Μὰ ἄκαρπα, μὲς στῆς σγούρνας τὰ νερά,
τὰ κόκκινα, ποὺ ἀνθομανοῦνε, κρῖνα,
νεκρά!

Ξανοίω τόσων ἀντροῶν πόθο ἀναμένο.
Θὲ νᾶβρη ἢ λάβρα μου ὅ,τι τῆς χρειαστῆ.
Κι ὅμως ἢ ἀγάπη τί μπορεῖ! Καὶ μένω
πιστή.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ